

baptist.dk

3

2022



Ikke ens – men ét



Indhold – Ikke ens – men ét

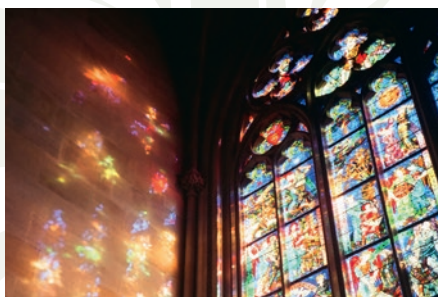


3 Vi tjener samme Herre

– leder

4 Enhed i Kristus

– om at ville hinanden



6 Det, vi er enige om

– om hvad kristne har tilfælles

8 Økumeni

– oplevelser med det fælles kirkelige

11 Den økumeniske bevægelse

– hvorfor enheden er vigtig



14 Økumenien er både lokal og global

– nødvendig dialog

16 Himmelske Dage

– fotoreportage

18 Og der blev talt til dem

– serie om menigheder – Ringsted

20 Frivillig i mere end en menneskealder

– portræt af Anker Lundegaard

23 Bøn

– serie om bøn

24 Nordens største lejr i 2022

– om Spejdernes Lejr

25 Kvindekongres

25 Navne



26 Er min ven folkemorder?

– om en retssag i Rwanda

29 Guds rige – midt imellem jer

– om sommerstævnet

30 To baptistkirker solgt til privatbolig

– om kirkerne i Nakskov og Randers

34 Assistance og selvverd

– en kamp mod overgreb mod kvinder

36 Giv op!

– klumme



Forsiden: En »erindringsmønt« fra Kirkernes Verdensråds 7. generalforsamling i Canberra i 1991.

[📷] Bent Hylleberg

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 3, 2022 – 169. årgang

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 30. september. Deadline 1. august
Nr. 5: 2. december. Deadline 3. oktober

baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
Følg også bladet på Facebook.

Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Vibeke Dalsgaard, tlf. 2262 8839, vibekekd@baptist.dk
Jamie Cunningham,
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Renate Zimmermann,
tlf. 6165 2656, renatezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD: Ole Engel

Vi tjener samme Herre

I Kristi Himmelfartsferien var der igen Himmelske Dage, som er en stor fælleskirkelig festival. Denne gang i Roskilde.



[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Bent Hylleberg

2019 var Herning værtsby for Himmelske Dage, og her havde BaptistKirken et lille info-telt sammen med Evangelisk Frikirke Danmark (dengang Missionsforbundet). Besøgende i vores telt – særligt nysgerrige fra byen – undrede sig over, at vi kunne blive enige om at stå i telt sammen. Det kan vi selvfølgelig, og den kendsgerning førte til mange gode samtaler, hvor vi i fællesskab kunne slå fast, at for frelsen og for Gud betyder det ikke noget, hvilket kristent kirkesamfund vi er medlemmer af. Vi tjener samme Herre.

»Skrat på linjen«

Når det så er slået fast, kan vi selvfølgelig undre os over, at der eksisterer så mange kirkesamfund, og spørge: Er det fuldstændig ligeegyldigt, hvor man hører til? Nej, det er det ikke - ikke for frelsen, men for dette liv.

Når man som jeg har skiftet kirke, ved man, hvor vigtigt det er at høre til det rigtige sted. Min søster Marianne sagde på

et tidspunkt midt i mine overvejelser om at blive baptist: »Du er som en transistor, der er indstillet på en forkert kanal. Der er alt for meget skrat på linjen!« Jeg havde en lille fugl i brystet, som havde svært ved at finde hvile. Det er vigtigt, at den kirke, vi kommer i, giver os hvile, så vi uden »skrat på linjen« kan søge Guds nærvær. Derfor er jeg overbevist om, at Gud velsigner vores mange kirkesamfund.

Tjene sammen

Men Gud fordrer til gengæld, at vi udviser indbyrdes kærlighed. Kristne, som bekriger hinanden, er det dårligste udgangspunkt for mission. Så vi skal vandre sammen og tjene sammen. Det sker heldigvis rigtig mange steder lokalt, at menigheder finder sammen om at tjene næsten. Det skete også, da vi mødtes på »Himmelske Dage« i Roskilde og takkede Herren i fællesskab.

»Grib Fremtiden« hed overskriften for disse dage. Fremtiden er, at kirker både lokalt og nationalt finder sammen om at forkynde Jesus Kristus både i ord og i handling. Vi tjener samme Herre – sammen.

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 911 118
mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Enhed i Kristus

På tværs af kirken – internt i menighederne og på tværs af konfessionerne – er vi uenige, men vi argumenterer for det økumeniske sammenhold. Vi bliver ved med at insistere på at ville hinanden.



☰ Christian Bylund, cand. theol., præst i Tølløse Baptistkirke

📷 Sierra Koder – Unsplash

Som medlem af forretningsudvalget i Dansk Ungdoms Fællesråd blev jeg spurgt om at fortælle lidt om de kirkelige organisationer, der er i DUF, fordi en af vores medarbejdere undrede sig over, at der var så mange forskellige. Min umiddelbare respons var, at jeg er forundret over, at vi ikke er flere. DUF-medarbejderen grinede og spurgte: Hvordan i alverden kan så mange forskellige kirkelige organisationer finde ud af at samarbejde, når de er opdelt i så mange fraktioner? Og jeg må indrømme, at det er et interessant spørgsmål.

At ville hinanden

Udfordringen er interessant. På den ene side er vi uenige på tværs af kirken – internt i menighederne og på tværs af konfessioner. På den anden side argumenterer vi for det økumeniske sammenhold. Vi bliver ved med at insistere på at ville hinanden.

»» Vi bliver ved med at insistere på at ville hinanden. ««

»» Hvordan i alverden kan så mange forskellige kirkelige organisationer finde ud af at samarbejde, når de er opdelt i så mange fraktioner? ««

Årsagen til denne insisteren ligger i kernen af Det Nye Testamente: »Kroppen er en helhed, der er sammensat af mange dele, og alle de mange dele udgør én krop. Sådan er det også med Kristus.«¹ Her forklarer Paulus, hvad Kristus' krop betyder – eller hvad vi taler om, når vi taler om enhed i Kristus: At i Kristus er vi bundet sammen på trods af vores mange dele.

Unikke, forskellige individer

Den udlægning ligger ikke lige til højrebenet i en dybt individualiseret kultur, som den vestlige. Vi er trænet til at tænke individuelt og til at søge vores eget for vores egen skyld. Og det i en grad, så vi nok ikke engang ved, hvad vi mister ved at gøre det.

Når vi forsøger at finde helhed alene, virker det ikke. Når vi står alene, forstår vi ikke det store billede. Vi er for sårbare og brudte til at forstå, hvad der er på spil – hvad alt det med Gud betyder. Paulus fortsætter: »Vi er alle sammen døbt med én ånd, så vi udgør én krop, og derfor er det ligegyldigt, om vi er jøder eller ikkejøder, frie eller slaver. Vi har nemlig alle sammen drukket af den samme ånd.«²

For Paulus er tanken om enheden i Kristus klar. Enheden fjerner de skel, vi sætter imellem hinanden, når vi ser ned på hinanden, fordi vi har en anden religion, nationalitet eller kommer fra et andet samfundslag. I Kristus er der enhed på trods af vores forskellighed.

Hver for sig er vi forskellige med forskellige gaver, evner og sind. Vi er unikke individer, men på samme tid er vi ikke så forskellige og unikke. Vi ligner hinanden mere, end vi tror. Vi er skabt lige, skabt af det samme og af den samme. »Som I ved består kroppen ikke kun af én del, men af mange.«³

Enhed af unikke individer

Når vi forstår, at vi er mere ens end forskellige, bliver det muligt at flytte samtalen fra, hvem jeg er, til hvem vi er. Så kan vi begynde at forstå Kristus i hans helhed og ikke kun som en del af hver vores individuelle, fraktionerede brudthed.

Oftentimes er vores udgangspunkt os selv: »Jeg gør det for min egen skyld«, kan vi sige, for sådan er vores kultur. Vi er vores egne projekter. Det er en af de største udfordringer i vores tid, at vi isolerer os fra andre. Paulus slår fast, at vi ikke

først og fremmest lever for os selv. Vi er først og fremmest en enhed, og derefter er hver enkelt af os unikke individer.

Sådan som er vi som individer, sådan er vi som kirker, en samlet enhed med mange unikke dele. Når vi står sammen i enhed, bliver vi endnu større og får en bedre forståelse af, hvem vi er – og vi kommer tættere på at forstå, hvem Kristus er, og hvad han vil med verden. »Menigheden er Kristus' krop og hver eneste af jer er en del af den.«⁴

Derfor var min gode DUF-kollegas spørgsmål så interessant. Det ligger i kernen af evangeliet, at vi altid står sammen på trods af vores forskelle. Det er enhed i Kristus, og det er økumeni. Det er en gave og en opgave, som vil blive ved med at forpligte os.

»» Når vi forsøger at finde helhed alene, virker det ikke. ««

1 1. Korintherbrev kap. 12, vers 12 (Bibelen 2020)

2 1. Korintherbrev kap. 12, vers 13 (Bibelen 2020)

3 1. Korintherbrev kap. 12, vers 14 (Bibelen 2020)

4 1. Korintherbrev kap. 12, vers 27 (Bibelen 2020)



Det, vi er enige om

Trosbekendelserne er udtryk for vores fælles oldkirkelige rod og det handler om treenigheden og især om, at Jesus er Gud.



[≡] Johannes Aakjær Steenbuch

[📷] Jakub Pierozynski
og Steve Sharp - Unsplash

Den økumeniske bevægelse udfoldede sig i det tyvende århundrede ud fra et ønske om kristen enhed. At de alle må være ét blev set som forudsætningen for et troværdigt vidnesbyrd om Guds rige. Det græske begreb økumeni er dog ikke nyt, men betyder den beboede verden i sin helhed.¹

Fra det fjerde århundrede kom økumeni til at betegne det, alle kristne har tilfælles. Det begyndte med det første økumeniske koncil i Nikæa i år 325. Her satte kejser Konstantin (272-337) Romerrigets kristne biskopper til at blive enige om kristendommens grundlag. Forinden havde der nemlig været stridigheder om centrale trosspørgsmål, især om Jesus' identitet. Var han Gud selv, eller var han blot et menneske som andre?

Mødet i Nikæa år 325

Det vigtigste produkt af dette økumeniske koncil var den nikænske trosbekendelse. Det slås fast, at Jesus er Guds enbårne Søn, og at det betyder, at Jesus har samme uskabte væsen som sin fader. At Jesus har samme væsen som Gud, var nødvendigt at understrege mod en

række bevægelser i og uden for kirken, som benægtede Jesus' guddommelighed.

Nogle afviste fx treenhedslæren med henvisning til, at Gud ifølge Bibelen er én. Men ifølge den teologi, der lå til grund for den nikænske trosbekendelse, udelukker Guds enhed ikke, at Jesus også er guddommelig. Gud består tværtimod af tre ligeværdige personer, Fader, Søn og Helligånd, i ét fælles guddommeligt væsen, som nogle af oldkirkens teologer, herunder Basileos af Cæsarea (330-379) formulerede det.

Kernen i evangeliet

Det er i grunden ikke meget mere mystisk, end at menneskeheden består af en mangfoldighed af personer med et fælles menneskeligt væsen. Treenhedslæren er ikke abstrakt teori, men angår kernen i evangeliet. Evangeliets kerne er nemlig, at Guds Søn blev menneske for vores frelses skyld, som det også hedder i den

nikænske bekendelse. At alt er skabt ved det samme Guds Ord, som også blev menneske i Jesus for at redde mennesker fra døden, er helt afgørende i klassisk kristendom. Nægter man, at Jesus er Gud selv, nægter man også, at det er Gud, der er kommet os til undsætning i ham. Det er med andre ord selve evangeliet, der er på spil.

Afviser man den nikænske bekendelse eller treenhedslæren,

har man ikke bare stillet sig udenfor kristendommen i en bestemt historisk formulering, men er også gået på kompromis med evangeliet. Jesus er mere end fx bare en lærer, der

viser, hvordan vi kan omvende os til Gud. Vi kan ikke frelse os selv,

men Guds Ord er blevet menneske for at tage del i vores død, så vi kan få del i hans liv. Sådan udtrykte en af den nikænske bekendelses fremmeste forkæmpere, Athanasius af Alexandria (296-373), det. Derfor er det så vigtigt, at Jesus er Gud selv.

Konstantin var ligeglad

Roden til kirkelig enhed er i sidste ende Jesus selv, ikke en bestemt dogmatik eller lære.



»» *Treenighedslæren er ikke abstrakt teori, men angår kernen i evangeliet.* ««

»» *Var Jesus Gud selv, eller var han blot et menneske som andre? Derfor er det så vigtigt, at Jesus er Gud selv.* ««

Netop derfor er det så afgørende, hvem Jesus er. Man kunne mene, at den nikænske bekendelse og treenighedslæren var et produkt af politisk ensretning og indblanding i kirkens tro. Kejser Konstantin udtrykte dog selv ligestyldighed overfor striden om Guds væsen, så treenighedslæren blev ikke påduttet kirken udefra.

Protestanter vil ofte hævde, at Bibelen er den eneste autoritet i trosspørgsmål. Det efterlader dog spørgsmålet om, hvilke skrifter, der bør høre med i Bibelen, og hvordan de skal læses. Her bliver det klart, at Bibelen må læses som et vidnesbyrd om Gud, der er kommet til os i Jesus.

Den nikænske bekendelse er stadig rammen for det økumeniske arbejde. Ikke så meget fordi kirkernes enhed skal findes i en bestemt historisk formulering, men fordi den angår Guds identitet i Jesus, som altid er det fælles fundament.

Johannes Aakjær Steenbuch, f. 1982

- medlem af Teologisk Forum i BaptistKirken
- ph.d. i patristik, studiet i kirkefædrene
- cand. mag. i filosofi

Økumeni – hvad er det for noget?

Vi kender ordet, og vi ved, hvad økonomi og økologi handler om. Men økumeni – hvad er det lige, det betyder? Her fortæller Bodil Krabbe og Mads Leth, at økumeni har været en helt afgørende komponent i deres kristenliv.



[≡] Ane Hylleberg

[📷] Kurt Bøgsted

Bodil Krabbe og Mads Leth har hver sin tilgang til »det økumeniske«. Bodil Krabbe er fjerde generation i en baptistfamilie. Mads Leth blev både døbt og konfirmeret i Folkekirken, inden han blev baptist.

Hvordan lærte I økumenien at kende?

Bodil: Som 22-årig blev jeg håndplukket til sekretærjob i Det økumeniske Fællesråd.

Her begyndte min »økumeniske verden« virkelig at lukke sig op. Det var en spændende arbejdsplads, hvor jeg mødte mennesker fra forskellige kirkesamfund og oplevede, at der var en ægte vilje til dialog kirkerne imellem om forskellige trosopfattelser og dåbssyn.

Mads: Det var ret tilfældigt – i kraft af venskab og personlige relationer – at det blev baptistkirken, jeg engagerede mig i. Jeg kunne lige så vel være blevet apostoler, metodist, pinseven, aktiv i folkekirken eller katolik. Og selvom baptistkirken vandt mit hjerte, har jeg altid været betaget og inspireret af andre kirkers måder at møde Kristus på.

Økumeni

- *Økumeni* handler om de samtaler og det samarbejde, der finder sted mellem de kristne kirker. På dansk oversættes *økumenisk* ofte med *mellemkirke*.
- *Økumeni* er græsk og betyder »den beboede jord«. Det betegner altså arbejdet med den enhed eller gensidige forståelse, der bør omfatte alle kirker i hele verden.
- *Økumenisk arbejde* er ofte inspireret af Jesus' bøn for sine disciple om, at »de alle må være et«.¹

¹ Johannes-evangeliet kap. 17, vers 21



» Selvom baptistkirken vandt mit hjerte, har jeg altid været betaget og inspireret af andre kirkers måder at møde Kristus på. «

Godt begyndt – og hvad så?

Mads: For 20 år siden besøgte jeg første gang det økumeniske klosterfællesskab i Taizé i Frankrig. Det resulterede i trosmæssige åbninger, og jeg indså for alvor, at vi har meget at lære af hinanden på tværs af kirker og kultur. Liturgien i Taizé er en sublim syntese, der rammer plet i krydsfeltet mellem højkirkelighed og karismatisk tilbedelse, mellem højtidelighed og nærvær, mellem salmer og lovsange. I Århus Baptistmenighed holdt vi i mange år ugentlige aftenbønner inspireret af Taizé. Det tiltrak mange fra forskellige kirkesamfund.

» En ægte vilje til dialog kirkerne imellem om forskellige trosopfattelser og dåbssyn. «

Bodil: I 1968 afholdt Kirkernes Verdensråd sin 4. generalforsamling i Uppsala. Det blev en øjenåbner og skelsættende, fordi overskriften blev: »Verden skriver kirkens dagsorden«. Det blev bl.a. optakten til Danske Kirkedage. I 1969 kom jeg ind på socialrådgiveruddannelsen i København. Her var det godt at have inspirationen fra '68 med, når jeg diskuterede med mine garvede venstreorienterede medstuderende. Jeg har siddet i økumeniske udvalg, der inspirerede mig til engagement i lokal økumeni i Lyngby, hvor vi bl.a. laver kirkevandringer og fællesspisning for flygtninge – nu for ukrainere.

Hvad har det betydet for jer?

Bodil: Det har givet et bredere perspektiv og større udsyn, en stor glæde over mange ople-

velser i Guds brogede kirke og en frigørelse til at vælge at forblive i mit eget kirkesamfund. Jeg har fået gode katolske venner, og deres åbenhed i samtalen om tro og hverdagsliv er noget, jeg prøver at tage til mig. Det økumeniske fællesskab har også betydet, at jeg kunne forblive mig selv – og jeg tilføjer gerne, at jeg lever i et godt økumenisk ægteskab!

Mads: Jeg fik også andre erfaringer. Jeg var i fire år udsendt som missionær i Cambodja for Danmission. Vi arbejdede med udvikling, undervisning og sundhed, men også med mission, der krævede samarbejde med lokale kristne kirker og missionærer, der spændte fra amerikanske sydstatsbaptister til filippinske katolikker. Det var udfordrende at blive kon-

»» *Forskelligheden og mangfoldigheden
kirkerne imellem ser jeg udelukkende som
en styrke.* ««

→ Fronteret med et hav af vinkler på Jesus' virke, fortolkninger af evangeliet og fremmedartede trospraksisser. Det har alt sammen inspireret mig i min personlige vandring med Gud.

**Er de kristnes forskellighed
en styrke?**

Mads: Ja, forskelligheden og mangfoldigheden kirkerne imellem ser jeg udelukkende som en styrke. Vi tilbeder på forskellig vis, lovsynger med hver vores tunge, og møder Gud på hver vores facon, alt imens vi samtidigt per definition er ét i Kristus – én stor familie af brødre og søstre! Måske er det en lidt naiv tilgang? Og måske går jeg også lige langt nok i forsøget på at se mangfoldigheden som noget positivt – men det er blevet min erfaring.

Bodil: Jeg vil sige med Niels Henrik Gregersen, professor i teologi, »at målet med det økumeniske arbejde ikke er at stræbe efter kirkelig ensartethed. En enstem-

mighed i tilbedelse og teologiske udtryk er end ikke ønskværdig. Derimod drejer det sig om at kunne høre og udlægge kristendommen som en polyfoni af hver for sig forskellige, men forligelige stemmer. Uden en flerhed af stemmer bliver kristendommen karakterløs og uinteressant. Og uden fordragelighed kan forskellene let give anledning til gensidige fordømmelser«. Og jeg vil gerne tilføje: Dér, hvor kirken lader sig bruge politisk af ledere,

der udøver deres magt gennem undertrykkelse og vold – dér kan det blive svært at sige, at »vi alle er ét«.

Bodil Krabbe (født 1944) og **Mads Leth** (født 1973) tilhører begge Lyngby Baptistmenighed. Bodil er socialrådgiver, Mads er gymnasielærer.

BODIL



Den økumeniske bevægelse

Er økumeni ikke særinteresse for teologiske nørdere? Er der grund til at interessere sig for andet end ens egen kirke?



[≡] Mogens S. Mogensen
[📺] Youssef Naddam og Chichi Onyekanne – Unsplash

Ordet økumeni er nært beslægtet med økonomi og økologi. Forstavelsen øk kommer af det græske ord »oikos«, der betyder »hus, familie, husholdning«. Økumeni har sin rod i ordet »oikumene«, der betyder »den beboede verden« – den verden, som vi er fælles om og har et fælles ansvar for. I de seneste godt 100 år har vi brugt ordet om mellemkirkeligt arbejde i almindelighed og bestræbelserne på kirkens enhed i særdeleshed.

At holde op med at slå hinanden ihjel

På en stor missionskonference i Aarhus i 2010

sagde den amerikanske teolog Stanley Hauerwas, at det første skridt i økumeni må være, at kristne holder op med at slå hinanden ihjel. At kristne fra forskellige kirkeretninger vitterligt har slået hinanden ihjel – endda i deres kristne tros navn – er de religionskrige mellem protestanter og katolikker, som fulgte efter reformationen i det 16. og 17. århundrede, et trist vidnesbyrd om.

Vi er som kristne kaldet til at stifte fred, men historien viser, at kirkesamfund tværtimod undertiden har bidraget til krig. Det kan ske, når kristendommen i en bestemt konfessionel udgave kobles til nationaliteten og mobiliseres til støtte i kampen mod en anden nationalitet, der er koblet til en anden kirkeretning. Det skete fx under Balkan-krigene i →





» Hvordan skal mennesker få øje på Guds kærlighed i Kristus, hvis de, der hører ham til, lever i ukærlighed? «

→ 1990'erne, hvor ortodokse serbere kæmpede mod katolske kroater. Den konflikt var baggrunden for Miroslav Volf's bog *Exclusion and Embrace* – om hvordan kristendommen kan bidrage til forsoning.

På kirkedagene, »Himmelske Dage«, fortalte Miroslav Volf om kirkens rolle i samfundet og verden, og den engelske historiker, Tom Holland, påviste, hvordan kristendom helt grundlæggende har haft en positiv indvirkning på udviklingen i Vesteuropa i de seneste 2000 år. Den har lagt det værdimæssige grundlag for

det samfund, vi lever i. Hans nye bog er netop blevet oversat til dansk: *Herredømmet – Da kristendommen skabte den vestlige bevidsthed*.

Konflikt eller samarbejde lokalt?

Også på det lokale plan, hvor forskellige kirkeretninger kan bidrage til konflikter, er der behov for økumeni. I Øster Han Herred, hvor jeg er fra, har der siden slutningen af 1800-tallet ud over folkekirken været baptistkirker og missionsforbundskirker. I 1950'erne og 60'erne var konflikterne blevet

»» Hvis økumeni skal være mere end snak, så må det naturligvis betyde, at vi anerkender hinanden som kristne. ««

afløst af et begyndende samarbejde, og som børn og unge krydsede vi uden problemer de konfessionelle grænser. I 1960'erne begyndte »unge hjem« fra de to frikirker og Indre Mission at holde møder sammen.

Da provsten, som var sognepræst i Brovst, i 1969 læste i avisen, at en sognepræst fra Lindholm skulle tale til et sådant fællesmøde i Baptistkirken, fik han biskoppen til at forbyde sognepræsten at deltage. Det økumeniske møde i Baptistkirken blev dog gennemført, men nu med universitetslektor Johs. Aagaard som foredragsholder og med emnet:

»Er det økumeniske samarbejde mere end snak?« Hvis økumeni skal være mere end snak, så må det naturligvis betyde, at vi anerkender hinanden som kristne, og også kan mødes og samarbejde som kristne. Da Brovst sogn få år senere fik en ny sognepræst,

udviklede der sig et meget positivt økumenisk klima til gavn for hele byen, og for første gang begyndte man nu at holde fælles bedemøder i Evangelisk Alliances bedeuge.

Kirkens enhed

Den bibelske begrundelse for økumeni, altså spørgsmålet om kirkens enhed, findes bl.a.

i Jesus' ypperstepræstelige bøn, hvor Jesus beder for sine disciple, »at de alle må være ét, for at verden skal tro«. ¹ Derfor udsprang den moderne økumeniske bevægelse da også af kirkernes missionsarbejde. Enheden er afgørende for vores fælles troværdige vidnesbyrd om evangeliet om Jesus Kristus, for hvordan skal mennesker få øje på Guds kærlighed i Kristus, hvis de, der hører ham til, lever i ukærlighed?

I kirkernes missionsarbejde i Afrika og Asien blev samarbejdet en påtrængende nødvendighed, og på den store internationale missionskonference i

Edinburgh i 1910 blev grunden lagt til forskellige økumeniske organisationer og til dannelsen af Kirkernes Verdensråd. Mission har lige siden været en drivkraft i økumeni, og kirker, der måske havde svært ved at samarbejde i deres hjemlande,

kunne ofte arbejde tæt sammen, når det gjaldt om at forkynde evangeliet i Afrika og Asien.

Måske ville det økumeniske samarbejde i Danmark også blive kraftigt styrket, når og hvis de forskellige kirker i fællesskab tog missionsudfordringen op her i landet.



»» Det første skridt i økumeni må være, at kristne holder op med at slå hinanden ihjel. ««

Enheden er afgørende

Enheden er også afgørende for, at vi kan stå sammen i diakonal tjeneste og gøre en afgørende forskel med hensyn til at værne om menneskets værdighed og rettigheder, at arbejde for retfærdighed og at vise gæstfrihed for den fremmede på flugt fra krig og forfølgelse. Endvidere er enheden afgørende for, at vi i fællesskab kan yde et vægtigt bidrag til at værne om Guds skaberværk af hensyn til kommende generationer. Kaldet til økumenisk samarbejde gælder derfor alle kirker og alle kristne i dag.

Mogens S. Mogensen

- ph.d. i interkulturelle studier og missions-teologi
- tilknyttet Sudanmissionen, 1981-91 i Nigeria, 1991-98 i Danmark
- se også <https://mogenssmogensen.wordpress.com>

¹ Johannes-evangeliet kap. 17, vers 21 ff.

Økumenien er både lokal og global

En aften i Lyngby sammenfattede, hvad økumeni – det fælleskirkelige – er, både lokalt og globalt.



[≡] Mads Christoffersen,
generalsekretær i Danske Kirkers Råd

[📷] Henrik Vinther Krogh

Ugen inden påske så jeg et opslag om, at Lyngby Baptistkirke inviterede til et arrangement om dialog mellem kristne og muslimer i Libanon. Da jeg netop selv havde planlagt at holde påsken i Libanon med min familie, passede det perfekt. Jeg tog mine efterhånden voksne børn med til Lyngby, for at de – som jeg – kunne blive lidt klogere. Først på vej til Lyngby opdagede jeg, at arrangementet ikke blev holdt i baptistkirken, men i den lokale folkekirke.

Aftenens oplæg handlede i virkeligheden om dialogens nødvendighed både mellem enkeltmennesker og mellem grupper i samfundet. Om end udgangspunktet var situationen i Libanon, kunne vi denne aften i Lyngby også lære noget helt grundlæggende om at lytte til hinanden og anerkende hinandens livsverdener. I anerkendelsen af den anden, når vi ikke

bare længere i den gensidige forståelse, men også i arbejdet for fx fred og forsoning – eller mere lokalt for samarbejdet på tværs af kirkelige forskelle. Aftenen sluttede med en meget smuk Taizé-gudstjeneste.

Levende mangfoldighed

Denne aften i Lyngby sammenfattede på mange måder, hvad økumenien er både lokalt og globalt. Det er først og fremmest troen på, at vi alle er ét i Kristus. Troen på denne enhed betyder imidlertid ikke troen på alles ens-hed. Nej, det er troen på, at vi i vores levende mangfoldighed af kirkesamfund og menigheder har vores fælles udgangspunkt i den kristne tro. Det økumeniske er imidlertid mere end det. Det er ikke alene en åndelig erfaring, men også et praktisk fællesskab. Over alt i landet – og rundt om i verden – ser vi, hvordan kirker går sammen for at gøre en forskel for ensomme, for de fattigste, for fred og for mennesker og natur, der lider under klimaforandringer.

Lidt forenklet kan man tale om økumeni ›fra oven‹ med de store organisationer som Kir-

kernes Verdensråd og Konferencen af Europæiske Kirker, hvor BaptistKirken har været med fra begyndelsen, ligesom BaptistKirken også er med i Danske Kirkers Råd. Økumeni ›fra neden‹ er det praktiske fællesskab og den åndelige erfaring af kristen enhed, der finder sted lokalt rundt om i landet. Gennem de senere år har mere end 250 internationale menigheder etableret sig i Danmark – enten som helt nye kirker eller som en del af de eksisterende kirkesamfund. De er en vigtig og stadig voksende del af det økumeniske møde herhjemme.

Når man i Lyngby går sammen på tværs af kirkesamfund for at gøre os klogere på dialogens nødvendighed både ude i verden og herhjemme og slutter af med en økumenisk

»... ikke alene er det noget, der sker i organisationer, men også i det spontane og nysgerrige møde mellem mennesker lokalt. «



gudstjeneste, er det netop udtryk for bredden i det økumeniske engagement og fællesskab. Ikke som noget, man pådutter lokale menigheder, men som noget naturligt, fordi den økumeniske bevægelse ikke alene er noget, der sker i organisationer, men også i det spontane og nysgerrige møde mellem mennesker lokalt.

Himmelske Dage

I Kristi Himmelfartsdagene 26.-29. maj holdt vi i år Himmelske Dage i Roskilde. Her samledes tusindvis af mennesker fra Roskilde

»...først og fremmest troen på, at vi alle er ét i Kristus.«

og resten af landet og endda gæster fra det store udland. På Himmelske Dage kunne man høre om erfaringer fra det lokale økumeniske arbejde, når Danske Kirkers Råd præsenterede deres netop gennemførte undersøgelse om lokal økumeni.

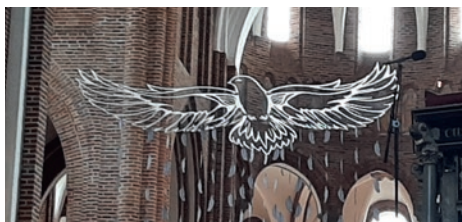
Tilbage til fortællingen om vores rejse til Libanon i påsken. Vi boede på et katolsk klo-

ster langt ude i bjergene og deltog ved de store påskemesser sammen med lokale libanesere. Igen blev jeg ramt af den levende spiritualitet i et andet kirkesamfund end mit eget og grebet af den levende ånd, af åbenheden og fællesskabet og sammen kunne vi proklamere: »Kristus er opstanden! Ja, han er sandelig opstanden.«



Himmelske dage i Roskilde 2022

Hvert tredje år samles det danske kirkefolk til »Himmelske Dage«. I 2016 var det i København, 2019 i Herning, i år i Roskilde og i 2025 bliver det i Aarhus Stift.



☒ Jørgen Johansen og Torben Andersen

Til afslutning var vi en stopfuld domkirke – alle kirkesamfund under Helligåndens vejledning.

Herren blev prist på mange måder – her en biker-guds-tjeneste.



Ved åbningsgudstjenesten blev temaet slået an – »Grib fremtiden« – og vores ansvar for verden blev anskueliggjort gennem store verdensbadebolde.



Afslutningskoncert lørdag aften
– Sange fra Nineveh



Lørdag var Mayday Myanmar. Et fint møde i Palægården og en march rundt i byen.



... og der blev selvfølgelig sunget gospel i Roskilde Baptistkirke.

Baptistkirken i Danmark havde et lille info-telt, og det var hyggeligt at få besøg.

Og der blev talt til dem

En lille kirke med et stort hjerte med fællesskab og mange aktiviteter.



[≡] Jamie Lynn Cunningham

[📷] Private

Kendetegnet på baptistmenigheden i Ringsted er et åbent og trygt fællesskab, hvor Helligånden og Kristus viser vejen frem. Ringsted Frikirke hviler nemlig i deres karismatiske grundlag og den femfoldige tjeneste, som de ser mange eksempler på i Bibelen, og som de tillidsfuldt jævnligt deler med hinanden.

Flere omdannelser

Forbøn, vidnesbyrd og profetiske ord har spillet en meget stor rolle fra menighedens etablering som husmenighed i 1999 med rødder i Midtsjællands Baptistmenighed. I 2004 kunne menigheden officielt kalde sig Baptistkirken i Ringsted – med eget motorcykelværksted og tilhørende villa. Det blev ombygget af frivillige ildsjæle. Værkstedet blev til kirkesal, og villaen blev til to lejligheder, hvor medlemmer, som også varetager viceværtrollen, lejer sig ind med glæde.

Som så mange andre baptistmenigheder

»Folk kan mærke Guds kærlighed, når de træder ind i kirken.«

oplevede de også nogle bump på vejen. De erfarer dog, at »de er kendt for kærlighed til andre mennesker«, og at »folk kan mærke Guds kærlighed, når de træder ind i kirken«. Præsten, Kenneth Abildskov, fortæller mange eksempler på, at både enkeltpersoner og menigheden oplever, at kærligheden og tilliden baner vej for mange nye forbindelser, og at profetiske udsagn giver et stort håb til fremtiden.

Den lille, men trofaste menighed deler frit nådegaverne for at fremme åbenhed, tryghed og Helligåndens medvirken til at holde dem fast i at gå »Sammen på Vejen«. ¹ De drømmer om, at kirken kan have aktiviteter alle ugens syv dage, hvor bibellæsning, forbøn og samtaler kan nå endnu flere mennesker.

Kirkens liv

Lige nu er der liv i huset fem ud af syv dage i form af fællesspisninger, Familienetværk med Blå Kors, Q-net med Røde Kors, interne kurser, foredrag og dialoggrupper som »Trosliv«, »Bøn og Bibel« og med ALPHA-kursus og bibelstudier på vej. »Det er en lille kirke med et stort hjerte med fællesskab og mange aktiviteter«, siger kassereren, Kirsten Bregendahl. Et lille lovssangsband leder både nyere lovsange og ældre salmer under de almindelige gudstjenester, mens kirkens mange samarbejdspartnere også inspirerer til aktiviteter, hvor man

kan »lege med Gud« – fx bevægelses-gudstjenester med poster og »Børn og Tro«-arrangementer. Alt dette lykkes, fordi menigheden bakker meget op.

Kirkelig dialekt

Kenneth Abildskov fortæller begejstret om, at der flere gange »blev talt over kirken« om en kommende vækst, men jeg havde brug for en oversættelse af denne karismatiske kirke-dialekt. Det betyder, at flere har modtaget et profetisk billede eller ord under forbøn for menigheden, som de derefter delte med menigheden.

Til denne kirkelige dialekt hører også anvendelsen af forbøn og kundskabsord, når personer skal indsættes i ledelsen. Kenneth fortæller, at »der blev talt ind i mig«, da han og hans kone, som er lovssangsleder, fik et ord fra Helligånden om, hvor og hvordan Gud ønskede, de skulle tjene. Menigheden har



» Åbenhed, tryghed og Helligåndens medvirken
til at holde dem fast i at gå »Sammen på Vejen« «



en meget åben holdning til indsættelse af ledelse og teamledere. Det afgørende er her, hvem de oplever, der »er blevet kaldet til det«.

Denne proces foregår i overensstemmelse med vedtægterne, der tager afsæt i skabelonen fra BaptistKirken, og hvor valgreglerne er med som rettesnor. Men de har endnu ikke været nødvendige

at håndhæve, fordi alle referater og regnskab er åbne.

Jeg er blevet lidt klogere i dag på, hvor brogede og forskellige danske baptistmenigheder er – samtidig med, at vi kan og vil stå sammen under BaptistKirken, netop fordi menigheden er den øverste magt. Set i lyset af udbredelsen af de store karismatiske vækkelsesbevægelser over hele kloden er det ikke underligt, at den eksplosive vækst af en tilpasningsdygtig bevægelse med en atypisk ledelsesstruktur også er nået til baptisterne på Sjælland.²

» Det er en lille kirke med et stort hjerte med fællesskab og mange aktiviteter. «

- 1 Se <https://ringstedfrikirke.dk/>
- 2 »Da ildtungerne ramte jorden«. Kristeligt Dagblad. 16-08-12. <https://www.kristeligt-dagblad.dk/id%C3%A9-tanke/da-ildtungerne-ramte-jorden>



Frivillig i mere end en menneskealder



»Er der nogle opgaver, så tager jeg dem. Jeg siger ikke nej til noget – endnu.«
Ordene kommer fra **Anker Lundegaard**, der fyldte 90 år sidste år.



[≡] [📷] Astrid Melkær Andersen

Vi møder Anker Lundegaard på kontoret i det lille rækkehus i Visse, lidt syd for Aalborg, hvor han bor sammen med Mirjam. Selv om interviewet skal handle om ham, går der ikke ret lang tid, før Anker siger: »Mirjam har været fantastisk. De år, jeg sad i missionskomiteen, rejste til komitémøder og mange andre ting, var hun derhjemme med vores drenge. Hun gav mig frihed til det.«

Uden Mirjam var det ikke gået

Anker forklarer, at engagementet i kirken var helt naturligt for dem begge: »Både Mirjams og mine forældre var baptister og meget aktive menighedsmennesker. Vi spekulerede ikke så meget over arbejdet. Vi gjorde det bare, for det var vores liv.«

Samtidig med sit store frivillige engagement havde Anker en karriere i erhvervslivet, hvor han arbejdede sig op fra reklamekonsulent til annoncechef på Nordjyske Stiftstidende. Han oprettede blandt andet en specialafdeling for »Commercial Printing«. Hvordan han fik tid? – »Uden Mirjam var det ikke gået.«

Begyndte tidligt

Anker Lundegaard er født i Hjørring. Baptistkirken, som hans farfar var med til at bygge, blev en naturlig del af Ankers barndom og ungdom. Da Anker som 22-årig flyttede til Aalborg, engagerede han sig i Bethelkirken, og næsten 70 år senere møder man fortsat Anker og Mirjam til de fleste arrangementer i Bethelkirken.

»Det har været mit liv. Fra jeg var ganske lille, var jeg med i søndagsskolen, spejderfører i Hjørring, med i strengekor og orkester og formand for ungdomsforeningen«, fortæller Anker om sine første erfaringer med det frivillige arbejde.

Da Anker flyttede til Aalborg i 1953, var det musikken, der greb ham: »Først blev jeg dirigent for Bethelkirkens strengekor, og et par år senere også kirkens kor. En dejlig tjeneste gennem 34 år, hvor jeg også fik lov at tjene som organist«, fortæller Anker. I en årrække dirigerede han årsmødekoret ved BaptistKirkens årsmøder. Koret bestod af sangere fra hele landet.

»I mere end 75 år har Anker Lundegaard været aktiv i BaptistKirken og lokalt.
»Det har været mit liv.«

Interessen for det trykte ord

Ud over arbejde med menighedens sang og musik fik Bethelkirken også glæde af Ankers interesse for grafisk produktion. Bethelkirkens årsbudskab var et godt sted at begynde som layouter, og det var ikke et job, der var let at slippe igen: Fra 1955 til 2020 producerede Anker menighedens vigtigste tryksager. Bethelkirkens årsbudskab var bare begyndelsen. Han kastede sig over Baptisternes Ugeblad, udgivelser fra BaptistKirkens Litteraturkomité, Føltveds Forlag og alverdens ad hoc udgivelser. Og det er bare en brøkdel af de udgivelser, der har fyldt Ankers frivillige arbejde.

Baptisternes Ugeblad

Anker fik ansvaret for at layoute Baptisternes Ugeblad i 1969. Arnold Andersen, præst i Karmelkirken, var lige blevet redaktør for ugebladet, da han »headhunted« Anker til layout-opgaven.

»Hver uge sendte Arnold sine tekster til S.M. Olsens bogtrykkeri i Holbæk. De sendte papirspalterne til mig, og jeg klæbede det op på montageark. Så kom Arnold ned på mit kontor på Stiftstidende om mandagen og godkendte det, før det blev sendt tilbage til Holbæk med zink-klicheer, som jeg havde fået lavet hos en god bekendt, som havde en klichéfabrik. Og sådan gik der 21 år«, fortæller Anker, mens

»»Jeg er Gud taknemlig for, at jeg har fået lov og har haft kræfter til at kunne være aktiv i så mange år.««

→ han stille rejser sig og retter på en ramme på væggen. Den hænger skævt. Når man layouter tryksager, får man hurtigt blik for det skæve, der ødelægger helheden!

Arnold Andersen og Anker stoppede samtidig. Der skulle være plads til nye kræfter.

Bøgerne fylder

Kontorets endevæg er dækket af en bogreol med bøger, som Anker har været involveret i som redaktør, layouter eller forfatter. Han har skrevet bøger om sin familie og sit liv, og han har redigeret og layoutet flere bøger for både venner i kirken og lokale foreninger i Aalborg.

»Jeg var med til at lave Føltveds Forlag om. Baptistsamfundet trykte ikke mange bøger i sin tid. Jeg kom med i en tid, hvor der begyndte at blive udgivet mange religiøse bøger. Jeg sagde: »Vi kan tjene penge på det der – vi kan lave en god økonomi for forlaget.« Lige så snart vi havde tjent én bog ind, kunne vi sætte en ny i gang«, siger Anker om tiden med forlagsarbejde.

Stadig i gang

Selvom Anker har rundet 90 år, er han langt fra færdig med det frivillige arbejde. På hans kontor ligger folderne for årets Sommerhøjskole, som han har layoutet. På skrivebordet ligger en bunke foldere med en lille blå tekop på. Et essay, som han har layoutet, trykt og faset for en af Bethelkirkens medlemmer.

Det seneste projekt er personligt: »Min mormors og min farmors familier i billeder og noter.« Det bliver en bog med gode minder fra en svunden tid, som også de yngre generationer kan bruge til at se tilbage på familiens historie.

»Er der nogle opgaver, så tager jeg dem.

Jeg siger ikke nej til noget – endnu.

Jeg fortsætter, indtil jeg ikke kan mere. Jeg sidder stort set og arbejder ved computeren hver dag, og jeg er Gud taknemlig for, at jeg har fået lov og har haft kræfter til at kunne være aktiv i så mange år«, slutter Anker.



Anker Lundegaard

Bøn

»Jesus, jeg kommer til dig med mine ord og mine tanker eller sender dig blot et suk, fordi jeg mangler ord. Jeg gør det i længsel, og fordi du er mig nær, uanset om jeg i øjeblikket stoler på det eller ej. Mine følelser er så flygtige, men du er en konstant i mit liv. Amen.«



[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Patrick Fore - Unsplash

Bønnen har fulgt mig hele livet, først i form af aftenbøn med min mor, og siden efter bekendtskab med søndagsskole og kirke. Den er daglig, men ikke særlig struktureret. Tvivlen eller måske snarere undren er også en fast følgesvend. Hvordan kan det nu hænge sammen?

At lægge mit liv i Guds hænder

Bøn er for mig en måde at lægge mit liv i Guds hænder i en forventning om, at jeg ikke er

alene. I bønnen kan jeg hente trøst i min uforståen og lægge et håb og ønske frem for Gud, at jeg må tjene med det, jeg nu kan bidrage med. I bønnen beder jeg Gud være der for alle mine og for min menighed, at Hans nærvær må styrke den enkelte og fællesskabet. Jeg lægger mit arbejdsliv, hvor jeg er sammen med kolleger og nybagte familier i livskriser, frem for Gud og beder om at måtte være til gavn og velsignelse.

I bønnen kan alt det, der føles for stort og uoverskueligt at bede om, alligevel komme til udtryk. Gud griber ikke ind og stopper krige og standser hungers-

nød eller ændrer livssituationer, men jeg tror, at mennesker kan forvandles, hvorved verden kan forandres.

Guds svar – og min tak

Jeg har altid været udfordret på at lægge mærke til bønnesvarene, men er med årene heldigvis blevet mere opmærksom. Når freden kommer til mig i glæden over naturens undere, over at være holdt oppe og i gang i svære tider, eller når nogen udtrykker taknemmelighed overfor mig – da har jeg fået svar på min bøn.

I bønnen har takken en stor plads. Der er meget at være taknemmelig for i min lille verden, til trods for at den store verden udfordres på så mange fronter. Gud kan synes både døv og blind, men vi er lovet, at Jesus vil gå med os og lede vores fod. Det er min trøst, min opmuntring og min tak.

»Bøn er for mig en måde at lægge mit liv i Guds hænder i en forventning om, at jeg ikke er alene.«



Nordens største lejr i 2022

I dagene 23.-31. juli deltager baptistspejdere fra hele landet på Spejdernes Lejr sammen med spejdere fra de fire andre danske spejderkorps og fra udlandet.

☰ Astrid Melkær Andersen og Didde Fyhr

📷 Pernille Bille Tvedt

I uge 30 danner Hedeland Naturpark, der ligger i Roskilde, Greve og Høje Taastrup Kommuner, rammen om Spejdernes Lejr 2022. Mere end 30.000 spejdere fra både Danmark og udlandet mødes til traditionelle og ekstraordinære spejderoplevelser. 400 baptistspejdere deltager på det, der bliver Nordens største spejderlejr i år.

Spejderne – unge som gamle – får en unik mulighed for at opleve det stærke fællesskab, som spejderverdenen byder på. De kommer til at danne nye venskaber på tværs af lande og spejderkorps, og de får uforglemmelige ople-

velser med hjem i rygsækken. Store oplevelser er lejrball, hvor alle 30.000 spejdere er samlet, sejlkaktiviteter ved Greve Marina og verdens største klatreaktivitet i trætoppene i Folkparken i Roskilde.

Tredje store lejr

Spejdernes Lejr er et samarbejde mellem de fem spejderkorps i Danmark: Danske Baptisters Spejderkorps, KFUM-Spejderne, Det Danske Spejderkorps, De Grønne Pigespejdere og Dansk Spejderkorps Sydslesvig. I år er det tredje gang, at de fem spejderkorps afholder en fæl-

les spejderlejr. Spejdernes Lejr blev afholdt for første gang i 2012 i Holstebro, og i 2017 var Sønderborg vært for det store arrangement.

Besøg er velkomne

Nysgerrige sjæle og gamle spejdere er meget velkomne til at besøge lejren. Der er åbent for gæster hver dag mellem kl. 8 og 22. Programmet er proppet med spændende aktiviteter, så det kan være en god idé at koordinere et besøg med den lokale spejderkreds, hvis man vil hilse på spejderne. Læs mere om besøgs- mulighederne på: spejderneslejr.dk/foraelder.

Du kan også følge med på Spejdernes Lejrs og Baptistspejdernes sociale medier – og på TV2-regionerne hver dag kl. 17.20.

» En unik mulighed for at opleve det stærke fællesskab, som spejderverdenen byder på. «

Kvindekongference

Kongferencer og rejser har stor prioritet i Kvindenetværket, når der skal gives tilbud til de danske kvinder.



[≡] Anne Marie Møller

[📷] Privat

Danske baptistkvinder er indbudt til at besøge vores norske søstre 16.-18. september 2022 på Tyholmen, Arendal. »Vi har et samarbejde med specielt de norske kvinder, der går langt tilbage, og vi værdsætter den inspiration, der er i at se, hvordan andre kvinder griber arbejdet an«, siger Anne-Marie Møller, formand for Kvindenetværket. Der arrangeres fællesrejse fra Hirtshals, og der bliver givet et tilskud til rejsen hertil, så det er ligegyldigt, om man bor på Bornholm eller i Aarhus. Program og rejseinformation findes på www.baptistkvinder.dk

»Vi er også allerede i gang med at planlægge en kongference i 2023, der igen bliver i de dejlige lokaliteter i Sæby, hvor prisen, stedet, omgivelserne og servicen er helt i top«, slutter Anne-Marie Møller, der glæder sig til endnu en mulighed for fællesskab med kvinderne.



Døbte

Korskirken Herlev

12.06.2022

Marie Toft Mikkelsen, født 06.05.2006

Anna Herløv Hansen, født 17.10.2006

Odense

03.04.2022:

Diana Kronbæk, født 24.08.2008

Filippa Krak Søndergaard, født 25.06.2007

17.04.2022:

Elisabeth Laithang, født 08.01.2011

Esther Laithang, født 24.06.2012

Pandrup

17.04.2022: Frida Højbak Jonassen, født 31.03.2005

Vrå

06.02.2022: William Christensen, født 29.10.2003

Optaget

Brande

12.06.2022

Tanja Andersen, født 12.05.1979

Mikael Westen Olsen, født 07.06.1979

Døde

Brovst

Jytte Irene Christensen, født Johansen, født 30.11.1929, døbt i Nørresundby 06.08.1944, døde 16.05.2022

Korskirken Herlev

Grethe Riis Nielsen, født 14.01.1933, døbt 07.12.1947 i Kristuskirken, døde 25.05.2022

Evald Andersen, født 04.01.1924, døbt 21.02.1943 i Skee, døde 27.05.2022

Hjørring

Anna Marie Jensen, født 20.07.1940, døbt 29.05.1955 i Sindal, døde 14.04.2022

Holbæk

Kurt Hermod Pedersen, født 06.09.1933, døbt 03.04.1955 i Holbæk, døde 18.06.2022

Sindal

Søren Ole Weis-Fogh, født 13.11.1930, døbt 03.05.1959 i Sindal, døde 23.04.2022

Tølløse

Karen Wümpelmann, født 18.12.1923, døbt 13.02.1938 i Tølløse, døde 01.06.2022

Er min ven folkemorder?

Retsopgøret efter
folkemordet i Rwanda
i 1994 er langt fra slut.

Mange folkemordere er
fortsat på fri fod, men det er
en vigtig opgave at få dømt de
skyldige i respekt for ofrene.
Min ven, den danske statsborger
Wenceslas Twagirayezu, er
anklaget for folkemord og
får sin dom i september. Det
danske retssamfund har svigtet.
Forhåbentlig svigter Rwandas
retssamfund ikke.





[≡] Rasmus Hylleberg, cand.scient.pol., tidligere udsendt til Rwanda af BaptistKirken

[📷] Private

» Sandheden er en svær størrelse. «

I april 1994 var Rwanda skueplads for et grusomt folkemord. På 100 dage blev knap en mio. tutsier slået ihjel, hugget ned med hakker og macheter. Hutuerne delte sprog, kultur, lokalsamfund og ofte bolig med tutsierne. Rwanda var på det tidspunkt et af verdens fattigste lande – otte mio. mennesker, 15 % tutsier og 85 % hutuer.

Jeg var ulandsfrivillig i Rwanda og nabolandet Burundi. Rwandas præsident blev skudt ned i sit fly den 6. april om aftenen. Straks gik massakrerne i gang, og de bredte sig hurtigt til hele landet. Jeg fløj ud af Burundi den 16. april.

Tre måneder senere var Rwanda et land i ruiner. En ny regering ledet af det tutsi-dominerede RPF skulle genopbygge landet. Sammen

med det internationale samfund kastede Rwanda sig over den enorme opgave at retsforfølge de ansvarlige. Fængslerne husede hurtigt 135.000 hutuer. Jeg fulgte udviklingen i Rwanda tæt og lærte, at sandheden er en svær størrelse.

Tre modstridende interesser

Rwanda blev kritiseret af ›tutsi-survivors‹ for ikke hurtigere at få dømt flere. Dernæst blev mange hutuer fængslet ret tilfældigt. Mange skyldige var flygtet, mens de tilbageblevne blev straffet. Endelig pressede det internationale samfund regeringen for at sikre urealistisk høje retsstandarder.

Fra 2002 til 2012 oprettede Rwanda 12.000 lokale domstole, Gacaca. De var langt fra perfekte, men grundige. Hver landsby skulle lave lister over alle, der boede der, da folkemordet startede. Listerne blev gennemgået på borgermøder med obligatorisk deltagelse, og landsbyen pegede på dem, de mente var skyldige. Efter over en mio.

retssager var over 500.000 hutuer dømt for meddelagtighed i folkemord.

Et stort chok for alle

I maj 2017 blev en af mine rwandiske venner, Wenceslas Twagirayezu, pludselig arresteret i Danmark af dansk politi. Et stort chok for alle. Vi havde kendt Wenceslas og hans familie siden 2003, og jeg havde aldrig hørt ham have ekstremistiske holdninger. I øvrigt er han gift med en tutsi.

Wenceslas blev bl.a. beskyldt for at være lokal leder for det hutu-ekstremistiske parti CDR, for at have organiseret massakrer og selv hugget tutsier ned. Da jeg i 2017 arbejdede i Rwanda, talte jeg med rwandiske venner – både hutuer og tutsier. Wenceslas var varetægtsfængslet og måtte ikke sige noget. Alle sagens akter var hemmelige.

Rwanda er et på mange måder fantastisk land, som har rejst sig imponerende efter folkemordet, men det er også et land, hvor præsidenten, landets reelle magthaver siden 1994, ved alle valg har fået mere end 90 % af stemmerne. Senest hele 99 %.

Det stod hurtigt klart for mig, at Wenceslas var uskyldig. Samtidig skete et lille mirakel. Wenceslas' udvidede familie i Rwanda og Congo gav mig bl.a. en gammel kvittering →



→ med Wenceslas' underskrift fra den 8. april 1994 – skrevet i Goma i Congo, den dag, hvor flere vidner meget præcist havde udpeget ham til at lede massakrerne. Danske kriminalteknikere har bekræftet dokumentets ægthed.

Sagsforløbet kort

Wenceslas blev i 2008 meldt til dansk politi af en rwander, der bor i Danmark. Han hævdede, at Wenceslas havde været involveret i folkemordet. Wenceslas havde i 2005 vidnet for forsvarret ved den internationale domstol i Arusha, der skulle dømme de mest centrale aktører i folkemordet. Han deltog som mange andre rwandiske flygtninge i en uforsonlig debat på sociale medier. Under afhøringen og på Facebook blev han truet med, at han selv ville komme til at stå for tur, hvis han ikke stoppede med at blande sig.

Wenceslas søn, Heritier Mugisha, og Rasmus Hylleberg i Kastrup på vej til retssagen i Rwanda.



» Næsten samtidig tildeles Wenceslas dansk statsborgerskab – de danske myndigheder opfatter ikke længere sagen som alvorlig. «

Dansk politi besøgte Rwanda i 2009, 2012 og 2013. I februar 2012 lavede de danske og rwandiske myndigheder sammen et grundigt tjek af alle databaser, der vedrører folkemordet – uden resultat. På de første to ture finder dansk politi heller ingen vidner, der kan forbinde Wenceslas til folkemordet.

Her burde sagen være lukket

Hvis blot nogle af anklagerne var sande, ville Wenceslas være nævnt ved en gacaca-domstol. Dansk politi meddelte nu Rwanda, at de var tæt på at lukke sagen. Pludselig dukker flere vidner op. Dem afhører dansk politi i september 2012 og maj 2013 i Rwanda. Politiet har en fotomappe med. Den bruges én gang – over for et vidne, der ikke er i stand til at udpege Wenceslas.

Ved de to besøg fremkommer detaljerede anklager, som dansk politi overdrager til Rwanda i 2014. Wenceslas kommer på Rwandas officielle liste over efterlyste folkemordere, og han kræves udleveret til retsforfølgelse. Næsten samtidig tildeles Wenceslas dansk statsborgerskab – de danske myndigheder opfatter ikke længere sagen som alvorlig. Men rigsadvokaten forbereder en sag om udlevering. Wenceslas arresteres i maj 2017, og

mediernes beretter om den danske folkemorder.

I juli 2017 fløj jeg lettere opløftet til Danmark, afleverer min dokumentation til dansk politi (SØIK) og afhøres: Wenceslas har aldrig tidligere været forbundet med folkemordet. Han har ikke siden folkeskolen boet dér, hvor han beskyldes for at have arbejdet og begået massakrer. Uden bopæl i kommunen kunne han ikke have en politisk eller militær lederrolle. De får en lang liste med vidner fra Congo. Endelig er der kvitteringen fra den 8. april.

Jeg får ikke lov til at vidne

Senere står en af politiets kilder frem og indrømmer at være blevet betalt til at afgive falsk vidneforklaring. Men i oktober 2017 afgør Rigsadvokaten sagen: Wenceslas skal udleveres til Rwanda. Han anker, men afgørelsen stadfæstes af både by- og landsret. Jeg får ikke lov til at vidne.

Wenceslas udleveres til Rwanda i december 2018 efter halvandet år i Vestre Fængsel. Her har han været fængslet siden. Det er ironisk, at han er svigtet af det danske retsvæsen og nu skal reddes af retssystemet i et land, vi bistår for at styrke retssikkerheden. Og hvor præsidenten får 99 pct. af stemmerne.

Læs også <https://baptist.dk/folkemordets-ofre-dansk-baptist-paa-anklagebaenken-i-rwanda/>

En pause uden for retten. Mange af Wenceslas' familiemedlemmer og venner i Rwanda er mødt op.



Wenceslas sammen med sin advokat under retssagen. DR filmede alle vidneforklaringer.

Wenceslas i samtale med sin søn Heritier Mugisha under retssagen. Der er meget at tale om efter fem lange års adskillelse.



» Her burde sagen have været lukket. «

Guds rige – midt imellem jer



Sommerstævnet finder sted den 17.-22. juli på Efterskolen Lindenberg tæt ved Roskilde Fjord. Glæd jer – det bliver godt at mødes igen.



[≡] Torben Andersen,
generalsekretær i BaptistKirken

[📷] Kurt Bøgsted

Som medlem af programudvalget ved jeg, at mange har lagt meget arbejde i et program med plads til både sjov og eftertanke, inspiration og udfordring, bøn og lovsang og meget mere. Infohæftet findes i menighederne med omtale af programpunkter og praktiske oplysninger. Hvis du ikke er tilmeldt til hele stævnet, så benyt dig af muligheden

for at deltage på dagkort. Følg med og få sidste nyt på sommerstævnets Facebook og Instagram og på Hjemmesiden: <https://www.sommerstaevnet.dk/>

Guds rige midt imellem os

Som arrangører har vi en vision om, at Guds rige vil manifestere sig midt imellem os – både i ord og gerninger, men også som en mærkbar atmosfære af nærvær og frihed. Et stævne for den enkelte midt i fællesskabet med plads til at være den, man er, i lyset af Guds kærlighed. Et sted, hvor det er godt at være. Fyldte dage, hvor venner mødes, og nye venskaber knyttes. Dage, hvor deltagere fra forskellige menighe-

der mødes og deler erfaringer om det at være lokal kirke – være i mission og bringe Guds rige ud blandt mennesker.

Velkommen til sommerstævnet

Det er ingen hemmelighed, at vi som arrangører er spændte på, hvor mange deltagere stævnet vil samle i år. Rammerne er lagt til et stort stævne for alle aldre. Vi håber, at mange vil prioritere uge 29 i Lindenberg. Vi har brug for som menigheder, kirkesamfund og børne- og ungdomsorganisationer at have et mødested. Vi taler i disse år om sammenhængskraften iblandt os. Hvad knytter os sammen, og hvordan styrkes fællesskabet? Et sommerstævne med fokus på Guds rige imellem os er en oplagt anledning til, at sammenhængskraft ikke bare er noget, vi taler om, men derimod oplever!

»Fyldte dage, hvor venner mødes, og nye venskaber knyttes.«

»Det bliver da meget, meget hårdt, hvis ikke vi har vores fællesskab mere.«

To baptistkirker solgt til privatbolig

»Vi danner nok en husmenighed«, siger de i Randers. I Nakskov er menigheden spredt for alle vinde.



[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

Two små baptistmenigheder er under opløsning. Kirkerne i Nakskov og Randers er solgt. Den ene på tre år. Den anden på en uges tid. BaptistKirken får overskuddet af salget til brug for mission – og måske nye menigheder?

I Randers har de længe vidst, at det var sådan, det ville gå. Af de 10-12 aktive medlemmer af Randers Baptistmenighed er de fleste omkring 80 år. Tiden har modnet dem, og nu er kirken solgt. Købers plan er at omdanne den til et enfamiliehus i det parcelhuskvarter i det nord-

lige Randers, hvor den blev bygget i 1966.

»Vi danner nok en husmenighed, for vi vil stadig gerne mødes«, fortæller Mariann Grarup, der bliver menighedens sidste menighedsrådsformand. Men medlemmerne føler sig knyttet til forskellige menigheder, primært Østhimmerlands Baptistmenighed i Vaarst og Aarhus Baptistmenighed, som den gamle Randers-kreds oprindelig udsprang af. Så de melder sig nok ind i forskellige baptistmenigheder.

Præstepar i en menneskealder

Johannes Kjær var Randers-kredsens præst i mange år, og er nu med i det menighedsråd, der lukker og slukker. Han og hustruen Inge kom i

1966, da kirken var nybygget, og de var menighedens præstepar igennem en menneskealder. Inge var inkarneret spejder og fik en pigespejderkreds op at stå – og der opstod også en drengespejderkreds. Der var en søndagsskole med 100 børn i menighedens storhedstid. Men det er mange år siden. Nu er det slut.

»Det må være lidt ligesom en fødsel. Når det er overstået, er det en lettelse«, tænker Johannes højt. »Vi ville gerne have solgt til en kirke, men det viste sig ikke at være muligt«, siger Mariann og fortæller, at pludselig gik det stærkt. Allerede en uge efter, at kirken var sat til salg, kom første interesserede køber. Prisen blev knap 1,1 mio. kr.

→ Sidste gudstjeneste

»Vi har haft en dejlig påskegudstjeneste. Charlotte Skræp fra Aarhus prædikede, og vi havde nadver. Kirken blev overdraget 1. juni, så vi har haft lidt travlt«, fortsætter hun. De fleste af de aktive i menigheden bor i Vorup i det sydlige Randers. Måske kan de leje lokaler her hos Frelsens Hær til særlige anledninger. Og holde gudstjenester eller andagter i hjemmene.

Menigheden var en kreds under Aarhus Baptistmenighed i mange år. I år 2000 blev den selvstændig. Da var der stadig kræfter til bl.a. at stå for caféen på missionsstævnet i Mariager. »Vi har prøvet mange ting for at holde liv i menigheden, men det lykkedes ikke rigtig. Vi har haft kontakt til flere afrikanske familier, og der er også kommet nogle ukrainere«, fortæller Mariann.

I en afrikansk familie, som bor i Hobro, er der to døtre, der gerne vil døbes. Det bliver de formentlig i Vaarst, hvor de så nok også tilslutter

sig – sammen med Johannes og Inge Kjær, der bor i Fårup nord for Randers.

Tiden var inde

Mariann mindes især gudstjenesterne med glæde – og sommerens tirsdagsture. Her kom også mange, der ikke var tilsluttet menigheden. De kørte rundt i Midtjylland eller på Djursland, så noget interessant, drak kaffe og hyggede sig.

»Det bliver da meget, meget hårdt, hvis ikke vi har vores fællesskab mere. Måske kan vi mødes og sammen deltage i de streaming-gudstjenester, som Aarhus Baptistmenighed viser på deres Facebook-side«, fortsætter Mariann.

»Måske er større enheder vejen frem? At nabomenigheder bliver bedre til at arbejde sammen?«

Hun fortæller også, at salmebøgerne er i høj kurs, for dem kan man ikke købe længere. »Tiden er inde. Vi må gøre det, mens vi kan, selvom det gør ondt. Og så se, hvad Gud har til os derefter«, slutter den snart tidligere menighedsrådsformand.

Kirken i Naskov har en særlig historie

Naskov Baptistkirke er også solgt til en privatmand. Han vil ombygge kirken til sin privatbolig. Sådant endte tre års »ørkenvandring« for at få denne kirke solgt. Flere kirker viste ind i mellem interesse, men en privatmand overtog bygningen 1. maj. Kirken har en særlig historie, da den blev flyttet sten for sten fra Rolykke ind til hjørnegrunden på Bregnevej i Naskov, hvor den blev indviet i 1960.

Elise og Jørgen flyttede

Siden menighedens afsluttende festgudstjeneste i april 2019 har der været afholdt nogle



Et glimt fra børnearbejdets storhedstid.



Baptistkirken i Randers.

»Vi må tænke større om Guds kirke end den lokale baptistmenighed.«

få gudstjenester, inden Elise og Jørgen Jørgensen flyttede. De har været menighedsledere i en menneskealder. De flyttede sidste år fra et gammelt hus i Købelev udenfor Nakskov til et rækkehus i udkanten af Næstved. Dermed har de fået opfyldt et længe næret ønske om at komme tæt på familien og ind i et hus, der er nemmere at holde. Ansvarsfølelsen overfor menigheden i Nakskov afholdt længe det ældre ægtepar fra at skride til handling.

De seneste næsten tre år har John Olesen stået for kontakten til ejendomsmægler og den praktiske afvikling af menigheden. Han har været medlem af menigheden, siden han flyttede til Nakskov i 1979, hvor han bl.a. har

været bedemand i 20 år. »Jeg har ikke været specielt aktiv«, indrømmer han. Det blev der altså lavet om på, da ingen andre havde kræfter og overskud til at tage sig af salget. »Men jeg har haft rigtig god hjælp af Hans Christensen, som er opvokset i en baptistfamilie, men ikke har været medlem. Han har klippet hæk og græs, når jeg ikke har været hjemme. Det er jeg dybt taknemmelig for«, siger John.

En lettelse

Det var en stor opgave at prøve at afsætte de mange ting fra kirkens interiør. En af menighedens tidligere præster, Benny Klarholt, lagde billet ind på størstedelen af stolene til kirken i Silkeborg. Resten af stolene gik til Røde Kors. Nadversættet blev også afsat til en privatperson. Indsamlingsbøsserne ville de gerne have i Hjørring, hvor baptistmenigheden har tre polske venskabsmenigheder.

Salmebøger, Bibler og billeder afleverede

John Olesen til BaptistKirkens sekretariat. Men der var noget, han ikke fik afsat: »Det gjorde helt ondt, at jeg måtte slå kirkens orgel og klaver i stykker. Der var en folkekirke, der gerne ville have haft orgelet, men de skulle åbenbart købe et nyt i stedet for at få et forærende«, forklarer John. Alterbilledet vil han stadig gerne give til en kirkelig sammenhæng.

Nu er han lettet, for en stor byrde er taget fra hans skuldre. BaptistKirken skal have overskuddet efter salget, og Elise Jørgensen har sammen med Kanny Kruse og nogle af de få tilbageværende medlemmer i menigheden, sat formål på nogle af pengene: »*baptist.dk* mangler altid penge, så de skal have 25.000 kr.«, fortæller Elise og remser flere andre gode formål og beløb op. Salgsprisen var 365.000 kr.

Grib fremtiden

»Salg af kirker til andet formål og menigheder, der må lukke, er ikke et ønskescenarie, men det kan være nødvendigt og rigtigt at træffe de svære beslutninger«, siger BaptistKirkens generalsekretær Torben Andersen.

»Den næste i rækken synes at blive Viborg. Dog med håb om, at bygningen fortsat anvendes som kirke.

I nogle tilfælde har Covid-19 skubbet på lukningsprocessen, men ikke kun de ydre faktorer er afgørende. Vi må også se indad. Måske er større enheder vejen frem? At nabomenigheder bliver bedre til at arbejde sammen?

Himmelske Dage i Roskilde havde temaet: Grib fremtiden! Her blev talt om udfordringer, håb og fremtidsstro i en økumenisk sammenhæng. Skal vi altid begræde, hvis en kirke lukker og en anden samtidig vokser? Vi må

tænke større om Guds kirke end den lokale baptistmenighed. For nogle kan det betyde nyt engagement at skifte kirke. For andre betyder det desværre, at man dropper helt ud – men det sker jo også i fungerende menigheder.

Vi taler om nye trosfællesskaber og har økonomiske rammer på plads for menighedsplantning. Hvem hører Guds kald til at plante nyt? I BaptistKirken vil vi være med til at støtte op omkring nye initiativer. Vi vil også gerne hjælpe i processen med afklaring for menigheder, der synes, at det er svært at »gripe fremtiden«. At være i mission handler et langt stykke vej om at forvalte de ressourcer, som er til stede nu, ansvarsfuldt og visionært med Guds rige for øje!«

Assistance og selvværd

Når kirkerne går sammen om at bekæmpe uretfærdighed, sker der noget. Dutabarane arbejder for, at voldsudøvere bliver retsforfulgt i Burundi. Forholdene for kvinder ændrer sig langsomt til det bedre, når kirken træder ind.



[≡] [📷] Morten Kofoed

Burundi er vold i familierne stadig et stort problem. Ifølge FN oplever næsten halvdelen af Burundis kvinder fysisk vold eller er udsat for overgreb en eller flere gange i løbet af deres liv. Knap 30% har oplevet det indenfor det seneste år. Det bekæmper vores partner Dutabarane i Burundi. Gennem træning af både mænd og kvinder arbejder de på



Bernadine fortæller sin historie til Claudine fra Dutabarane.

Kvinder er verdensmål

Ifølge FN er vold mod kvinder udbredt: 35 % af alle kvinder i verden oplever fysisk og/eller seksuel partnervold eller seksuel vold af en ikke-partner i deres liv. Derfor er »ligestilling mellem kønnene og en styrkelse af alle kvinder og piger« et af FNs 17 Verdensmål for en bæredygtig udvikling af jorden.

» Mænd vil gerne noget andet, men har så at sige ikke andre »værktøjer i værktøjskassen« end vold i konfliktsituationer. «

forebyggelse. De giver juridisk assistance til voldsudsatte kvinder, så sagerne anmeldes, og der føres retssager, der fører til domfældelse. Og så assisterer de ofrene gennem psyko-social rådgivning, hvor kvinderne får behandlet de traumatiske oplevelser. Der gives direkte økonomisk støtte i form af tilskud til »small business« og medlemskab af spare- og lånegrupper.

Kirken kan forandre

Sammen med kirkerne i Burundi har vi siden 2013 arbejdet med at ændre sociale normer og opfattelsen af kvinders rolle og værdi i samfundet gennem samtale, træning og opbygning af relationer. Mænd vil gerne noget andet end vold, men de har så at sige ikke andre »værktøjer i værktøjskassen« i konfliktsituationer. Kirken har en unik mulighed for at ændre på dette gennem undervisning og forkyndelse.



Spare- lånegruppe i projektet.

Bernardines historie og 25 dømt volds mænd

Under mit besøg i Burundi i maj måned mødte vi Bernadine. Hun er 36 år, har fire børn og har tidligere været gift med en psykisk syg mand. Uden en ægtefælle er hun i en sårbar situation. En dag på vej hjem fra markedet blev hun overfaldet og voldtaget af en mand fra lokalområdet. Manden stjal hendes penge, og hun blev slået næsten ihjel. Efterfølgende er hun blevet hjulpet af projektet til at komme på fode igen.

Tidligere tog politiet ikke kvinder som Bernadine alvorligt, hvis de vovede at anmelde sagerne, men det har Dutabaranes tilstedeværelse og undervisning ændret på. Manden blev idømt 1½ års fængsel, og de seneste 1½ år er 25 mænd blevet retsforfulgt og dømt. Det lyder ikke af meget, men det er et enormt fremskridt for kvinderne i Burundi.

Trods de alvorlige oplevelser kan Bernadine smile under vores samtale. Assistanzen fra projektet har hjulpet hende til igen at have det

godt. Hun føler ikke skam, når hun færdes i lokalsamfundet. Hvad hun var udsat for, kan også ske for andre, fortæller hun. Og så er det godt, at der bliver gjort noget ved det.



» Volden er udbredt i familierne, men nu er der værktøjer til at håndtere det – og ikke mindst undgå det. «

Varige ændringer

Senere på dagen taler vi med den lokale borgmester. Han fortæller, at volden er udbredt i familierne, men at der nu er værktøjer til at håndtere det – og ikke mindst undgå det. Vi taler også med Philbert på 45, der fortæller, at den træning, han har gennemgået sammen med sin kone, har fået ham til at ændre adfærd. De havde problemer med at få børn, og det kunne kun være konens skyld, men efter deltagelse i træningen, er han holdt op med at drikke og være voldelig – og de har tilmed fået et barn! Også medlemskabet af spare- og lånegrupper har ændret relationerne i deres familie. Nu træffer de fælles beslutninger om liv, samliv og økonomi for deres lille familie – uden at han føler, at han har mistet noget ved det. Tværtimod indser han, at han har vundet på det! Det er et godt fundament for varige ændringer og øget selvverd!

Giv op!

Jeg elsker, når ting lykkes, og jeg elsker, når ting går, som jeg har planlagt det. Måske har du det lidt ligesom jeg?



[≡] Kristian Bonde-Nielsen

[📷] Zac Durant – Unsplash

løbet af en hel almindelig dag er der så mange situationer og så mange problemstillinger, som i stort og småt kan lykkes. Og mon ikke de fleste af os grundlæggende godt kan lide, når ting lykkes?

Fokus på præstationer

Vi lever i en præstationskultur, hvor der er et stadig større fokus på at præstere og være en succes. Og en af de ting, vi fejrer, er mennesker, der slider og er vedholdende. Vi elsker at fejre historien om dem, der nærmest slider sig selv halvt fordærvet for at opnå noget.

Midt i det lander Bibelens måske vigtigste ord: Nåden. Jeg tror, vi har brug for først og fremmest at lære nådens rytme og natur at kende. Og et af de vigtigste kendetegn ved nåden er, at den som regel kommer lige dér, hvor vi selv giver op. I en tid, hvor man både skal være en succes og slide

sig til selvsamme succes, så er det et radikalt budskab, at Guds nåde kommer, når vi selv giver op.

Nåden er gratis

Den lutherske teolog Nadia Bolz-Weber taler om, at nåden grundlæggende er næsten alt for provokerende for os, fordi vi ikke bryder os om at få noget gratis. Vi vil gerne gøre os fortjent til det, vi får, og vi dyrker fortællingen om den fortjente succes. Der er sågar et tysk ordsprog, der lyder: »Intet er gratis, udover døden, og den koster livet.«

Men nåden er gratis. Nåden kommer, når vi giver op. Og nåden begynder dér, hvor vi selv kommer til kort. Så måske er grunden til, at vi kan have svært ved helt at gribe og begribe nåden, at vi faktisk ikke tror på, at noget kan være helt gratis. Måske har vi lyst til at kunne gøre os fortjent til nåden?

For mig er den bedste hjælp til at træde ind i nådens rytme at lære at give op. For når vi giver op, så erkender vi, hvor vi selv kommer til kort – og inviterer Gud til at komme til.